

sser het voor
noemde.
vreeze koos-
leg aan zijn

bericht niets
etie van het
ten erkennen,
n ulval tegen
eswijk Visser

KUYPER.

sel.

genootschap
reformeerde
dit met op-
deerden staats-
niet ongun-
n hierin ge-
nootschappen
wijze rechts-
or de Regeer-
maar dat de
erk" voor de
bestaan lang
ler de vigeur
telsel is tot

genootschap-
n kunnen op-
eren kunnen
den bestaans-
et van 1853
re historische
Gereformeer-
n reeds lang
n nieuw ont-
de Regeering
crasolijheid

er te betrou-
ijk geen volk
n in zijn hart
1834.

dat de god-
het Synodale
erkrechtelijke
eds ten einde
icht hadden.

n theoretisch
e.
n hun strijd
eel geleerde
koven, omdat
zoo was het

an 1834 een
ar toch zeer
et heerschend
dit alleen in
der aloude

en wisten niet
gelfs de naam
t anders dan
orge-drongen;

eerste stuk-
n, schier geen
lijke uitdruk-

eten op het
lden was, om
in de aloude
rk gewonnen
ngs sterk ge-
haar Gerefor-

lijk niet aan,
ude kerk po-
en, op grond
zelve te zijn,
den adel der
n verwerpen.

en enkel den
lag aan de

aan niemand
toelaat, zich
te onttrek-
ring in 1834
nieke stand-
wettige leden
raren en het
haar bestuur

g vervalschte
separatisten
ontvredenen,
tot alschei-
eiten, zonder
daarbij altoos

n in tal van
onder zwoem-
lijke leiding,
der den strijd

ng, dan moet
zen, dat het
telijk nog zoo
n dat menig
e eerlang de

ge dagen de
eweging haar
indpunt ver-
tegen, dat ze
p onwil van
stuitte.

t denkbeeld
contenten tot
nodale orga-
s bereid met
schikking te
de schenge-

gen zouden nemen met de rol van parve-
n's; zich zouden gedragen als nieuw ge-
stichte kerkjes; en dus uitdrukkelijk afstand
zouden doen van alle aanspraak op den
titel, het personeelsrecht en de goederen der
Gereformeerde historische kerken.

Waren nu de Christelijke Gereformeerden
geen doleerenden, maar wezenlijk separa-
tisten geweest, dan hadden ze deze voor-
waarden op staanden voet aanvaard, en
hadden er zich in verheugd, dat door de
inschikkelijkheid der Regeering op eenmaal
einde kwam aan hun moeite en hun
getob.

Toch is het bekend, dat ze dit niet
deden; dat veel eerder in den aanvang hun
overgrote meerderheid dezen voorslag met
verontwaardiging van zich wierp; en dat
men nog altoos met zoo heider besef uit de
beginselen der doleantie van 1834 leefde,
dat het verraadscheen aan het „door God
gewrochte" werk, zoo men er ook maar aan
dacht om in zulk een voorslag te treden.

Niet genoeg kon dan ook betreurd, dat
deze uitzinnende geest geen stand hield.
Doch het feit is niet te loochenen, dat
reeds in 1868 de stemming der gemeederen
derwijze was omgezet, dat het oorspron-
kelijke standpunt van Ulrum bijna geen
verdedigers meer vond, en schier alle ker-
ken zich bereid verklaarden, de conditien
der Regeering aan te nemen; en dat te
meer nu de Regeering na de wet van 1853
van de kwetsende declaratie afzag, en er
vrede mee nam, zoo men maar indirect
stilzwijgend deed, wat men rechtstreeks
niet wel verklaren kon.

Wat dezen ommekeer tot stand bracht is
niet moeilijk in te zien. Dertig jaren na
1834 was een goed deel der oude vromen
weggestorven. De uitbreiding der kerken
maakte de regeling van het kerkelijk bezit
al moeilijker. Zonder consolidatie was men
beducht voor nieuwe separatiën en te
grootte wilkeur der kerkeraden. En wat
ook veel ateed, men had het voorbeeld
van de Vrije kerk in Schotland voor zich,
die immers gelijken weg was ingeslagen.

Toch houden we ons overtuigd, dat men
ook in 1868/9 den Collegialen weg niet
zou zijn ingeslagen, indien men destijds
helder had ingezien, wat men deed.

Maar dat zag men niet in.
Bijna aller toelag was nog wel terdege,
om Presbyterianisme te zijn en te leven naar
de oude Gereformeerde kerkenordening.
Dat er ook geesten woelden, die door een
ander ideaal gedreven werden ontkennen
we niet, maar de overgrote meerderheid
liet zich Collegiaal maken, in de vaste over-
tuiging dat men Presbyterian bleef.

Zelfs waren er heel wat kerken, die van
het Statuut van 1869 eigenlijk nooit ge-
hoord hadden, eer het tijdens de tweede
Doleantie van 1886 ter sprake kwam.

Niet dat enkele sluwe leiders de kerken
mistide hebben. Verre vandaar. Alles ging
zoo naïef en oprecht toe, als het slechts
kon. Men vermoedde geen kwaad en be-
doelde geen kwaad, en at in de fuik, zon-
der zelfs te gissen dat er een faik bestond.

Uiters jammer is het, dat men eenmaal
dien weg opgaande, niet het voorbeeld der
Doopsgezinden volgde, en gelijk deze hun
gemeenten elk afzonderlijk lieten erkennen,
zoo ook niet de ruim 300 Christelijke Ge-
reformeerde kerken elk afzonderlijk statuten
heeft laten inzenden.

Ook dan nog ware de zaak wel niet zuiver
gewees, maar er waren toch zoo onbegrijp-
pelijk veel moeilijkheden voorkomen.

Doch, helaas, hierop schijnt men niet
gedacht te hebben, en zoo is toen een
geheel nieuw kerkengevoel gereformerd
geworden, dat den naam kreeg van „de
Christelijke Gereformeerde kerk", en dat
door dien naam, onbewust, elken band met
de historische Gereformeerde kerk door-
sneed.

De goede trouw waarmee dit geschied
is, blijkt uit niets zoo sterk, als uit den
spoed, waarmee men zich gehaast heeft, de
in 1869 begane fout thans te erkennen.

Deze kerken willen niet Collegiaal zijn,
en nu se merken, dat ze het nochtans wel
en deugdelijk en in optima forma gewor-
den zijn, zinnen ze op allerlei middelen,
om weer Presbyterian naar den wensch
van heer hart te worden.

Op deze poging bidden we haar zegen
toe, temeer daar de vereeniging van alle
Gereformeerden in den lande er op wacht.

Worde heer leiders slechts beginselvast-
heid en helderheid van inzicht geschonken,
om niet te rusten, eer metterdaad de laatste
korrel van den Collegialen zuurdeesem
is uitgebaan.

En hiertoe zal hooge ernst en manlijke
moed onmisbaar zijn. Want men zie niet
voorbij, dat er een kleine groep onder hen
is, die met hand en tand het Collegiaal
stelsel wil vasthouden, en dat juist het
Collegiale Statuut, waaronder ze leven, aan
deze kleine groep nu reeds een ongemeen
overzicht in handen speelt.

KUYPER.

Uit de Pers.

Lieflijke tonen klinken nu en dan nog over
en weer, om met heiligen vreemde de kerkelijke
vereeniging van de belijders des Heeren, die
in belijdenis, liturgie, taal en begrippen van
kerkegeering één zijn, in te roepen.

Zoo klonk ons schoon in de ooren wat de
heer J. R. Bouwman van Uithuistermeede in de
Bazuin schreef:

„Met het oog op de spreuk: Waar een wil is, daar
is ook een weg." denk ik dikwijls, als ik het op het
vele geschiedt over vereeniging van Chr. Gereformeer-
den en Doleerenden, dat we steeds verder van vere-
eeniging aftralen. Wil men die dan niet? Zeer zeker,
wordt geantwoord. Doch dan denk ik dat men het
niet wil met geheel de kracht der ziel. Zoodra men
wijgt op de groote voordelen, die er uit zouden voort-
vloeien, regeit spoedig iemand: „Dit is een uitloeiende idee,"
alhoewel men de contrabande ware. Alsdan heft het
tegenwoordig te komen. Als het beginsel „Hebt elkander

tegenwoordig te komen. Als het beginsel „Hebt elkander

hartelijk lief" en het: „Niemand zoek dat zijns zelfs
is" maar te redde is.

Neem ik in aanmerking hoeveel gaven God de Heilige
Geest in de gemeente van onze dagen uitstort, dan
weet ik niet, wat te moeten denken van dat alles. Zou
de Heilige Geest dan zelf geen vereeniging willen? Zou de
klowe te groot zijn? Zou het niet kunnen strekken tot
vereeniging van den Koning der gemeenten?

Dat wil er bij mij niet in. Dan moet mij de ge-
dachte, dat ons meest vernomde mannen het mis-
schien nog ernstiger verlangen dan ikzelf, zoals wijlen
vader Brummelkamp, vader v. Velzen Dr. Davinck en
meer andere achterswaardige professoren en leeraars.
Maar inzonderheid weet ik uit het getuigenis des Heiligen
Geestes zelf, 1 Cor. 12: 13; en 4 en Gal. 3: 28. Bij het over-
denken van de woorden van den apostel Paulus kom
ik tot de gedachte: Men wil de vereeniging voorschans
nog niet; men wil liever voortdurend elkaar te lijf om
weinig of niets.

Nog wil ik wijzen op sommigen goeden wille. Toen
voor een paar jaar de meeting te Amsterdam plaats
had, sprak Dr. Brummelkamp van Groningen: „Ik ge-
hoof, dat als God ons een man gaf als Jorma, die reide:
Zou! sta stil te Gibeon, en gij, maar! in het dal van
Ajalon, dat we nog wel op deren dag zouden ver-
eenigen."

En lag het aan hem, het was ook al lang geschied.
Maar er werden daar ook andere tonen vernomen,
waardoor men temoede werd, alsof men nog een
Methusalem-leefde van vereeniging verwijderd was.
Als de vereeniging er door verhaast kon worden, Milieu
de Redacteur, ik zou gaarne nog meer ruimte van uw
blad vragen.

Echter er is ook al zoveel over geschreeven door
beveegde hand dan de mijne. Dit troost mij evenwel.
Ik heb mij niet gemengd in een zaak, die mij niet aan-
gaat. Ze gaat ons allen aan. Boose engelen in de lucht
en boose menschen in de wereld verhoelen zich hart-
elijk er over, dat Christen zoo knap zijn klaar om
tegeligheids te spreken en te plakken. Goeden engelen
en den heiligen en vromen Christenen
smakt het; vraag dat maar aan vader v. Velzen.

Van harte hoop ik dat de Heere de gemeente geve,
dat de vereeniging tusschen Doleerenden en ons nog
in dit jaar 1890 plaats hebbe, dat er meer inwendige
aandrag mag komen, om in waarheid Psalm 133 te
kunnen zingen, dan zal zich een weg tot vereeniging
wel laten vinden.

Dit geve God Amen.

Daar Amen herhaalt ook ons hart.
Maar hoor nu, hoe in ditzelfde Bazuin-
nummer een Zeeuwsche wanklant u al dit ge-
not berispt.

Daar ligt op het eiland Walcheren een dorp
Grijskerke. In dat dorp was het van Christ.
Geref. zijde nog niet tot kerkformatie gekomen.
De leden die de Christ. Geref. kerk er telde,
waren ingedeeld bij de kerken van Seroosker-
ke, Middelburg enz. Sinds kwam de Herv.
Gemeente er tot reformatie. En desniettemin
stichtten de Christ. Geref. er nu een eigen kerk.

Wij zouden hier geen captie op gemaakt
hebben; maar de Zeeuwsche Kerkbode achtte
het geraden, de vraag te stellen, hoe dit nu
kon, daar immers Dr. Littooy verklaard had,
dat het niet recht was voor God, een kerk te
stichten van eene der beide formatiën, waar er
reeds eene der andere formatie was.

Hierop nu heeft de Chr. Geref. classis van
Walcheren dit antwoord ingezonden, dat Dr.
Littooy ter kennisneming in de Bazuin deed
opnemen.

„Gaarne wil voornoemde classis U. E. w. en uwe
lezers hierop breedte lieten.

Veroorloof haar daarom in uw blad het volgende
op te merken.

Ten te. Dat gij u in betrekking tot Hommersken-
nelijk vergist hebt.

De kwestie te H. toch, waarover zoveel geschre-
ven is, ging niet over het „stichten" of „vrijmaken"
der kerk U. E. w. — maar wel over het „eich" die
Uwe classis aldaar stelde, bij de vraag van onze en
Uwe gemeente, om plaatselijk te vereenigen.

De Chr. Geref. gemeente te Hommersken, die lang
vóór (1) de Ned. Geref. (Dol.) bestond moest — zoo
houde de eisch, haar Afgescheiden standpunt prijs
geven, en zich aldus — zoo er van vereeniging sprake
laaten zijn, — zich in de Ned. Geref. Gemeente oplossen.

Gemeente eich nu onverschut de br. te H. en
bracht vele penen in beweging.

Wat de broeders Beuker en Littooy door hun
amendement beoogden, bleek nu volstrekt noodig te
zijn, namelijk, dat U. E. w. zijde die eisch zoo prijs ge-
geven worden.

Ten ze. wijzen wij er op, dat het amendement B —
L, met zijne overwegingen, ten doel had, het forme-
ren van een gemeente, waar reeds een gemeente is,
reeds van een gemeente, te doen ophouden.

Alleen waar een kerkraad der Ned. Herv. „tot de
reformatie overging, zou het voortaan ook mogen
geschieden. Echter niet, zoals het bij voorbeeld te
Neuzen en Zaamlag en op zoveel andere plaatsen
van Uwe zijde plaats had.

Dat Gijlieden daar, waar in onze gemeente, naar
luid van de Conceptie van de wederzijds aangene-
men artikelen „veel wettelijke openbaring van het
lichaam van Christus is, zelfs niet 10 of 20 of 30 van
de 4 à 4000 leden wel een gemeente naast de onze
zouden mogen stichten", maar dat wij zelfs niet zou-
den mogen doen", zie dat weersproken wij.

Het amendement wilde, dat in de gevallen noch
wel noch Gijlieden het doen zouden; het wilde stil
de eisch en wettelijke eisch van elkander ge-
meenten, als wettelijke plaatselijke openbaringen van het
lichaam van Christus.

Niet wij, die het aldus wilden, maar Gij en de
Uwen, die het altoos niet gewild hebt, zijt oorzaak,
dat die mistand ook voortaan plaats heeft. Bij Ulieden
is de schuld, dat wij te Grijskerke, waar we lang
vóór de Doleantie der, vermaal zoveel leden had-
den als Gijlieden er thans ingeschreven hebt, eindelijk
een gemeente gaan formeeren. Eindelijk, want reeds
jaren was er sprake van, en werkten de leden aldaar
in dien koers, — getuige hun kerkgebouw, dat er im-
mers was, vóór aan het Uwe gedacht werd.

Door er om te redenen door U aangegeven, een
gemeente te formeeren, zouden wij juist in strijd met
de bedoeling van het amendement handelen.

Gereformeerde kerk te Serooskerke of elders
woonden, maar alleen of er te Grijskerke
zelf zulk een kerk met den dienst des Woords
en der Sacramenten geïnstitueerd was, hetgeen
volgens dit schrijven blijkt niet alzo gewest
te zijn; en

3°, dat ook dit voorval weer toont, hoe nood-
dig het is niet te lang te wachten, eer men
vereenigt. Men vergist zich, zoo men waant,
dat het daardoor gemakkelijker wordt. Het
wordt niet den dag moeilijker.

En wat nu Grijskerke betreft, geve God
de Heere beiderzijds veel genade, om niet
te zondigen tegen den eisch der broederlijke
liefde.

KUYPER.

Officiële berichten uit de Ned. Geref. kerken.

HYLAARD. Onder hartelijken dank hebben
we de volgende giften nog te vermelden:

Uit Amsterdam, door den heer W. H. f. 1;
L. G. W. f. 10.50; Ds. v. L. f. 2.10 en f. 3; van
meij. A. d. R. f. 1.23 1/2; van N. N. te f. 5.00;
A. de B. te B. f. 5; J. L. te Cincinnati (N.A.)
een dollar; geconstateerd te Leeuwarden f. 2;
Vliissingen f. 1.20; Oudewater f. 2.50; Devon-
ter f. 1.88; Gouda f. 1; Driebergen f. 10; Rijso-
ord f. 0.25.

Wat de overige schuld op het kerkgebouw
betreft, die is thans zoo goed als gevonden
door eene leening. Evenwel blijft met betrek-
king tot de kerkewoningen, waaruit de Ned.
Gereformeerden verdreven worden, de toestand
nog zorgelijk. De Heere zal het echter voor-
zien. Gedenkt onzer in uwe gebeden.

D. J. B. WIJERS,
dienaar des Woords.

De raad der Ned. Geref. kerk van Werken
dam e. a. roept de Ned. Geref. kerken uit
Noord-Brabant en Limburg samen ter classe
op. D. V., Dinsdag 18 en Woensdag 19 Fe-
bruari 1890 in het catechisatieklok der Nieuwe
kerk te Klundert. Aanvang 11 uur voormiddag
(9.58 aan station Zevenbergen). Dringend
wordt worden de kerken uitgenoodigd, zich door
minstens twee afgevaardigden te doen vertegen-
woordigen. Voor nachtverblijf zorgt de kerk
van Klundert.

Punten ter behandeling.

1. Opening door den praeses der vorige
classis, onderzoek der credentiebrieven, en be-
noeming van een moderamen.

2. Notulen, en uitvoering van art. 6: der
huishoudelijke regeling.

3. Colloquium.

4. Onderzoek naar artt. 41 en 43 der Kerken-
ordening.

5. Benoeming van deputaten ter kerkenvisi-
tatie.

6. Verrekening van den classicaal quaestor.

7. Rapporten: a. Inzake de huishoudelijke
regeling. b. Deputaten voor approbatiën (met
atreding). c. Classicaal correspondent over
convocatie van alle kerken, samenwerking met
Zeeland, aanhangige combinatieregeling, cor-
respondentie met de classis Arnhem, en ont-
heffing van een opgelegd last. d. Deputaten
inzake vrijmaking der kerken.

8. Classicaal predicatie, 's avonds om half
zeven in de Nieuwe kerk.

9. Beoordeling der classicaal predicatie.

10. Gravamina wegens benoemingen in een
der kerken.

11. Twee gravamina op het gebied der Zon-
dagshoofding.

12. Voorstellen van Klundert: a. Vacature-
gelden regeling. b. Aanwijzing van een maat-
staf ter beoordeeling van predikantstraktemen-
ten bij kerkvisitatie en bij approbatiën. c.
Verbetering van de beroepsbrieven. d. Begin
van zorg voor predikanten weduwen en weezen.

13. Regeling der bijdragen aan de noodlijdende
kerk van Helmond overeenkomstig de classica-
le circulaire.

14. Vraag van Willemstad aangaande de
leermiddelen bij het catechetisch onderwijs.

Namens Depp. class. ter convocatie
voornoemd,
H. GAN, onderling.

Vergadering der gecombineerde classis
Utrecht—Wijk, op Donderdag 23 Janu-
ari 11.

Als praeses is, bij toerbeurt, aangewezen
Ds. G. J. Barger, van Driebergen; als scriba
Ds. G. Ringnalda, van Utrecht.

Na de opening met gebed, psalmgezang, het
lezen van een gedeelte uit des Heeren Woord
en eentoespraak van den praeses, blijkt uit het
onderzoek der credentia, dat vertegenwoordig-
dij 11 kerken door 20 afgevaardigden.

In tegenwoordigheid van de deputaten
Synodi, Ds. B. van Schelven, van Amsterdam,
en Dr. G. van Goor, van Bunschoten, in de
plaats van Dr. W. van den Bergh, die door
krankheid was verhinderd, heeft de hervatting
plaats van het peremptoir examen van den
heer E. J. de Groot, beroepen predikant te
Veenendaal. Na de onderzoeking werd tot
toelating van den heer De Groot besloten.

Nu worden de notulen der vorige vergade-
ring gelezen, goedgekeurd en onteekend.

Als oeffenaar wordt de heer J. Kroeskamp
geëxamineerd in de daarvoor vereischte vakken
en toegelaten.

De classicaal deputaten, adviseurs en kerk-
visitatoren worden gecontinueerd.

Bij monde van Da. H. Hoekstra wordt ver-
slag uitgebracht van de gehouden kerkvisitatie.
Voorloopige regeling geschiedt van de pre-
dikanten in de vacante kerken voor drie
maanden, terwijl de broeders Ds. W. Ringnalda,
van Harmelen, en Ds. J. J. Westerbeek van
Eerten, van Mijddrecht, gecommiteerd worden,
om in de volgende vergadering aangaande
nadere regeling te adviseeren.

commissie, bestaande uit Da. W. Ring-
nalda en Da. J. J. Westerbeek van Eerten,
wordt opgedragen, in de volgende vergadering
een concept ter tafel te brengen.

Naar aanleiding eener vraag van de kerken
van Utrecht en Driebergen omtrent het cate-
chiseeren in de vacante kerken, wordt besloten,
deze kerken in een schrijven te herinneren
aan een vroeger gemaakte bepaling, volgens
welke de dienaren des Woords, als consulenten,
niet verplicht zijn tot het houden dier cate-
chisatiën, en de wenschelijkheid uit te drukken,
dat de vacante kerken, indien het catechetisch
onderwijs door de eigen opzieners niet of niet
voldoende kan gegeven worden, daartoe ge-
bruik maken van den dienst der door de classis
toegelaten oeffenaars.

Door enkele kerken wordt geklaagd, dat een
der classicaal oeffenaars telkens voortgaat in
vacante kerken buiten de classis, zoodat de
kerken in de classis te zeer van zijn dienst
verstoken zijn. Bepaald wordt, dat te dezer
zake aan dien broeder een schrijven zal ge-
richt worden.

De kerk van Mijddrecht vraagt het advies der
classis, hoe te handelen met betrekking tot
bezwaren van benoemde kerkeraadleden. Om
hunne benoeming aan te nemen, dewijl zij in
hunne harten het getuigenis des Heiligen Geestes,
aangaande het Goddelijke der roeping, niet
gevoelen. Gelijk reeds door den kerkeraad
van Mijddrecht is geschied, doch tot hier-
toe vruchteloos, besluit de classis, in een
schrijven aan bedoelde broeders, te be-
proeven, hen tot de overtuiging te brengen,
dat een wettige roeping der kerk, als het
orgaan des Heiligen Geestes, als een
Goddelijke roeping moet worden aangemerkt,
en zij wettiglijk van Gods gemeente en mit-
dien van God zelven tot deze heilige diensten
geroepen, schuldig zijn die aan te nemen.

Nadat de kerk van Benschop is aangewezen
tot samenroeping der volgende samenkomst,
wordt deze vergadering met dankgebed, bij
monde van Da. J. J. Westerbeek van Eerten,
gesloten.

Namens de classis,
G. RINGNALDA,
h. t. scriba.

Stellingen over de Zending.

Op het Zending-Congres, dat op 29 en 30
Januari door Deputaten der Ned. Geref. kerken
naar Amsterdam was samengeroepen, zijn voor
het eerste Referaat (Dr. Kuyper) deze navol-
gende stellingen verdedigd:

EERSTE GROEP.

1. Alle zending vloeit voort uit de Souve-
reiniteit Gods; berust op de schepping van den
mensch naar Gods beeld; is noodzakelijk om
der zonde wil; en ligt gegrond in de belide-
nis, dat de Heilige Geest niet alleen van den
Vader, maar ook van den Zoon uitgaat.

2. Alle zending door creaturen is slechts
afschaduwing, representatie of instrument voor
de eenige principieele zending, die van den
Zoon door den Vader.

3. De zending der Engelen, wier naam zelf
die van boden of zendingen is, vormt voor
wat hun betrekking op ons geslacht aangaat,
het hoofdfoel van hun bestaan.

4. De zending van Mozes en de Profeten
was het plaatsvervangend middel, waarvan de
Zoon, vóór zijn Vleeschwording, en benevens
de Christophanie, zich bediende, om, in de
bedeeling der schaduwen, zijn eigen zending
te volvoeren.

5. De Vleeschwording was het komen van
den Zoon tot deze wereld, om zelf in eigen
persoon zijn zending ten uitvoer te brengen,
voor wat haar eerste stadium aangaat.

6. De zending der Evangelisten en Aposte-
len was niet, gelijk die der Profeten, plaats-
vervangend, maar instrumenteel in de hand
van den Christus, en daarin van alle latere
zending onderscheiden, dat ze de oecumenische
kerk van alle plaatsen en tijden gold.

7. De Heilige Schrift als zoodanig is op
aarde de duurzame en blijvende openbaring
van de zending van den Christus en zijn last
aan de wereld.

8. In de plaatselijke kerken oefent de Chris-
tus alle eeuwen door zijn zending uit door zijn
Dienaren des Woords. Deze zending richt zich
tot alle gedoopten, als gedoopten, en derhalve
als ingelijfd in het Genadeverbond.

TWEEDE GROEP.

9. Onder Joden, Mahomedanen en Heidenen
oefent de Christus zijn zending uit door zijn
kerken; zoekt onder hen wie Hem door den
Vader in de uitverkiesing gegeven zijn; en
doelt daarbij op den Heiligen Doop, om door
dien Doop in het Genadeverbond in te lijven.

10. Elke poging der kerken, om de zending
van den Christus onder Joden, Mahomedanen
en Heidenen te bevorderen, als dekmantel
voor de verwaarloozing van zijn zending onder
de gedoopten, is farizeesch.

11. Alle zending van den Christus brengt
een last of hevel, waarvan degene, tot wien
deze zending komt, zich onderwerpen moet.
Het is het brengen van het Woord van den
Koning, door zijn ambassadeur, die Hemzelf
representeert.

12. Bedient de Christus zich bij dit volvoe-
ren van zijn zending van menselijke perso-
nen, dan legt Hij op deren zijn eigen autori-
teit, zoodat wie hen verwerpt, Hem verwerpt,
en wie hen ontvangt, Hem ontvangt.

13. Zending van Evangelisten onder Joden, Ma-
homedanen of Heidenen kan daarom, evenmin
als de zending voor den Dienst des Woords onder
gedoopten, anders dan door de kerk geschie-
den. Elke andere verkondiging van den Chris-
tus onder Joden, Mahomedanen of Heidenen is
geen zending, maar staat tot de wettelijke zending
in dezelfde ychhouding als de Oeffenaar, die uit
eigen aandrift onder de broeders spreekt,
tot den Dienaar des Woords.

14. Alle zending van den Christus onder
J